

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Meloro Seu Meliore Martyre In Anglia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

DE S. LUCIANO EPISCOPO, APUD LEONTINOS IN SICILIA.

CIRCA AN.
CHR. CCGXXX.
III JAN.

Lucianum Episcopum et Confessorem apud Leontinos in Sicilia, sub tempora Constantini Magni floruisse, celebrarique hoc die, testatur Octavius Cajetanus noster in Idea operis de vitis Sanctorum Siciliae, ex tabulis Ecclesiae Leontinae; et Ferrarius in generali catalogo Sanctorum, qui iterum eum cum S. Rhodippo refert VII Novemb. Maurolycus XII Februa. Lucianum Confessorem refert, nullo expresso, quo colatur, loco. An hic idem sit, non valeo divinare.

rarius in generali catalogo Sanctorum, qui iterum eum cum S. Rhodippo refert VII Novemb. Maurolycus XII Februa. Lucianum Confessorem refert, nullo expresso, quo colatur, loco. An hic idem sit, non valeo divinare.

DE S. MELORO SEU MELIORE MARTYRE IN ANGLIA.

CIRCA AN.
CHR. CDXL.
III JAN.

S. Melorus 1
Octob. mortuus, colitur
3 Januar.

Sanctum Melorum Martyrem refert hodie Ferrarius in Catalogo generali Sanctorum, et Martyrologium Anglicanum; cum tamen Kalendis Octobris subisse martyrium scribatur. Sed Nonis Januarii fortassis translate reliquiae. Ad 1 Octobr. extat ejus ut Martyris memoria in Usuardi Coloniensibus editionibus, et ms. Florario. Meliorus in Anglicano Martyrologio appellatur, a Capgravo atque in Usuardi editione an. 1490. Melorus, in edit. an. 1521. Melor, in Florario Melon, Melior a Ferrario. Vitam ejus a Joanne Capgravo scriptam, cum manu exarato codice Rubae vallis contuli: in hoc sacrae B. Melori exuvia Meldis asservari dicuntur; quas alioquin ante aliquot saecula ex Cornubia in Wiltoniam ad celebre conobium Ambresburiense deportatas testatur Capgravius: inde sunt fortassis in Galliam advectae.

supra terram durissimam, quasi super ceram mollem, infixus est: cumque veniens ad locum illam de durissimo silice extraxisset, egressesunt aquae largissimae, et usque hodie in loco illo fons vivus ebullire videtur.

6 Cum autem patruus ejus nutritori suo Cerialtano munerum multa et possessiones, si altum suum occideret, promisisset, facto iniquitatis commercio, ut Cerialtano caput innocentis absunderet, et abscessum Rinoldo deferret, et mercedem promissam reciperet. Decollato itaque puero, filius Cerialtani assentiente patre caput Martyris deferens per murum castris, justo iudice Deo annuente, de muro cecidit, et fractis cervicibus expiravit.

7 Veniens autem nutrix Martyris ad domum in qua corpus jacebat, et Angelos Dei et lucernas divino splendore lucentes vidit. Cerialtano vero caput assumens et fugiens, cum praenimia siti pene deficeret, sibi ipsi loquens dixit: Vae mihi omnium hominum miserrimo, et omni poena et cruciatu digno, quid faciam quia sitis ariditate afflictus deficiens morior? Cumque haec multoties replicaret, caput pueri in verba humana prorumpens tali voce eum affatur: Cerialtane baculum quem manu gestas in terram impiger fige, et fontem aquae subito de terra oriri videbis, ex quo copiose refectus imminens sitis periculum evades. Cum autem baculum in terram fixisset, in pulcherrimam arborem versus radiceis terrae adhaesit, ramos et folia produxit, et de radice ejus fons indeficiens emanare cepit, et Cerialtano potu recreatus caput ad Rinoldum detulit.

8 Qui cum gaudio magno illud recipiens, dixit: Surge et montis verticem ascende, et quaecumque adjacentia videre poteris, libens possidenda tibi dabo. Ille vero montem ascendens, et circumquaque se videre credens utroque lumine orbatus est, et subita morte praeventus interit: et liquefacta est caro ejus sicut cera a facie ignis.

9 Sepulto autem corpore sancto in loco martyrii sui, die sequenti supra terrae faciem inventum est: cumque sepulto in tribus variis locis corpore idem casus accidisset; inito consilio, super plaustrum, sub quo duo tauri indomiti positi sunt, corpus sanctum imponunt; et quocumque virtus eum divina dirigere vellet absque ductore dimiserunt. Et ecce tauri mansueti subito effecti, usque ad quemdam locum corpus trahentes substituerunt, et cum turbae displiceret ut ibi quiesceret, manus, brachia, et humeros rotis ut eas volverent supponentes, ita fixum divinitus et immobile plaustrum viderunt, ut nulla arte, nullo ingenio, nulla prorsus hominum virtute moveri posset. Cumque saepius attentantes nihil proficerent, gratias agentes Deo, corpus cum honore in eodem loco sepelierunt; ubi opem ejus implorantes, optatum remedium gaudentes consequi solebant.

10 Delato in praesentia Rinoldi capite Martyris, tyrannus caput sacrum tetigit, et tertia die infelici morte occubuit. Sepulto itaque ab Episcopis et Clericis capite cum sacro corpore, post multorum annorum curricula praedicatorum alienigenae serinium cum reliquiis

VITA.

Dum in exordio Christianae fidei Apostolica doctrina per orbem terrarum in omnibus gentibus diffunderetur, conversa est Britanniae gentilitas ad fidem, et multi Domino credentes, et Apostolica praeccepta sequentes variis virtutum miraculis fulserunt: de quorum numero B. Melorum fidenter credimus extitisse.

2 Fuit enim de nobili Britannorum genere, cujus pater Melianus ducatum Cornubiae tenuit: cujus tempore per septennium pluvia super terram non cecidit. Instigante tandem maligno spiritu septimo anno ducatus sui dum consilium Primatum ad utilitatem patriae providendam fuisset congregatum, in ipso concilio Rinoldus veniens, Melianum fratrum suum occidit, et pro illo regnare cepit.

3 Habebat autem Melianus parvulum quemdam filium annorum septem nomine Melorum: quem post patris necem patruus occidere querebat, timens ne si puer superstes esset et ad virilem aetatem perveniret, ei ducatum auferret. Rinoldus igitur quid faceret deliberans, puerum in Cornubiam secum adduxit, ubi consilium Episcoporum et aliorum multorum fuerat congregatum: et cum puerum occidere vellet, omnium prece factum est ut non occideretur, sed tantum manus dextera cum sinistro pede truncaretur: et factum est ita. Facta est autem post haec Beato Meloro manus argentea et pes aeneus: et pius et innocens de die in diem in virtutibus crescens, nutritus est in quodam monasterio Cornubiae, et divinas Scripturas usque ad quartum decimum annum legebat.

4 Quodam enim aestivali tempore Abbas illius loci nuceas colligens, puero quasi Domino suo praesentavit: qui cepit eas colligere argentea manu, mirumque in modum manus illa argentea quasi reflexus carnosos haberet, et manum extendere et recludere cepit, quasi nativam ossibus, nervis, venis, sanguine atque pelle.

5 Quadam vice puer sanctus accepta petra, et projiciens quasi stadio dimidio eam advolare fecit, quae

S. Melori patria, et genus.

* ms. Rub. val. Reynoldus.

Ejus pater a fratre occisus.

S. Meloro dextera manus et pes sinister amputatur.

Manu argentea, ut nativa utitur.

Fontem elicit e terra.

Occiditur.

Interfecit morte filii punitur.

* Capgr. ut. Angeli Martyris corpori assistunt.

Interfecit a Martyre adjuvatus.

Dein a Deo punitur cecitate et morte.

Locus sepulture S. Melori cecilitus designatus.

Rinoldus male moritur.

S. Melori reliquie Ambrisburiam delata.

Inde sublata denuo repertur.

cum reliquiis S. Melori circumquaque deferentes peragratis terrarum tractibus, injunctum sibi officium exercentes, Ambrisburiam tandem deventerunt, et super altare reliquias sanctas posuerunt. Expleto prædicationis officio, cum reliquias secum auferre velent, et nullo modo ab altari moveri possent, ac velut adamas altari adhærent, dolore et angustia afflicti, accepta ab Abbatisa multa pecunia recesserunt.

11 Quidam iniquitatis filii nocte ecclesiam de Ambrisburia intrantes scrinium S. Melori secum auferunt, et laminis auri et argenti abrasis, capsam cum reliquiis in quadam specu projiciunt. Sacerdos autem quidam diluculo surgens, vidit radiosam lucis columnam de cælo super specum descendentem, et acce-

dens ad locum, scrinium invenit, et ad ecclesiam detulit.

12 S. Melorus sacristæ nocte quadam apparuit dicens: Godrice surge velociter; ecce testudo ecclesie hiatibus conquassata patulis vicinam parat maturare ruinam. Cumque iterum alia nocte idem repetisset, tertia nocte apparens dixit: Godrice cito surge, imagines et altaris ornamenta tecum assumens quantocyus exeat; quia periculum mortis tuis procul dubio in januis adest: et cum egressus fuisset, tota post eum testudo concidit, aræ planiciem subjectæ obvolvens.

Terrea autem relinquens, cælestia cum corona martyrii penetravit Kalendis Octobr.

EX JOAN. CAPR.

Sacristam periculo mortis eripit.

DE S. SALVATORE EPISCOPO

BELUNI IN ITALIA.

III JAN.

Templa S. Salvatori Episcopo dicata.

Beluni ad Anassum sive Plavem fluvium in Marchia Turrisina, hodie S. Salvatorem Episcopum coli tradit Ferrarius in generali Catalogo Sanctorum, atque in Catalogo Sanctorum Italiae. Idem ad iii diem Februarii hæc de eo scribit: S. Salvator Episcopus, ex antiqua traditione, Belunensis fuit Antistes: eamque Ecclesiam plures annos sanctissime rexit, multis in vita editis miraculis, ac post mortem, circa eos qui opem ipsius implorabant. Quapropter aræ illi erectæ, templaque diversis in locis dicata fuere. Ex quibus etiam nunc in pago Maretio haud procul a Beluno unum

sub ejus invocatione conspicitur, et alterum apud Carthusianos, quod præ vetustate maxima ex parte collapsum est. Ejus memoria ab Ecclesia Belunensi anniversaria celebritate colitur; alia tamen die propter intercurrentes solemnitates. In Annotatione deinde hæc subdit: Corpus hujus sancti Episcopi in lapideo sepulchro ecclesie dirutæ memoratæ apud Carthusianos quiescere putatur, ubi in pariete hujusmodi adhuc legitur inscriptio: S. SALVATOR EPISCOPO BELUNI. Qui quo tempore apud nos vixerit, ignoratur. Ejus festum in tabulis ad diem iii Januarii adnotatur.

DE S. GENOVEFA VIRGINE

PARISIIS IN GALLIA.

CIRCA AN. CHR. DIX. III JAN.

NOT. 32.

S. Genovefa vita perantiqua.

Triplex exstat.

Celeberrimum Genovefæ nomen omnibus Latinorum Martyrologiis III Januar inscriptum. Usuardus: Civitate Parisius S. Genovefæ virginis, quæ a B. Germano Antisiodorensi Episcopo Christo dicata, admirandis virtutibus late claruit. Eadem fere Martyrologium Romanum, Bellinus, Maurolycus, Galesinius, Ado, Notherus, Beda, Hyrabanus, etc.

x Januarii, ut infra dicemus, agitur memoria Revelationis reliquiarum S. Genovefæ, sive apertionis capsæ, quæ facta est eo die anno MCLXI, XXIX Octobris Translatio, quam tamen in nullo Martyrologio eo die consignatam reperi; sed pridie, ipso videlicet festo SS. Simonis et Judæ, in Usuardi, Bellini, Maurolyci, Ferrarii, aliorumque Martyrologiis refertur, fitque de ea commemoratio in Breviario Coresopitensi, xxvi Novembr. celebratur Excellentia S. Genovefæ, sive festum miraculorum; quo die multis Martyrologiis ejus nomen absolute inscriptum, nulla facta miraculorum mentione. At Usuardi Martyrologium Parisiense editum anno 1336, et Molanus: Eodem die S. Genovefæ et S. Marcelli, de miraculo ardentium factum in ecclesia B. Mariæ Parisiensis. In uno ms. reperi Elevationem S. Genovefæ xxvi Novembr. relatam. Eo die Nannetis in Ecclesia Cathedrali colitur festo duplici, in memoriam miraculi ardentium, ut ex 6 Lectione patet; in qua tamen non recte dicitur an. MC sub Ludovico VII factum, cum (ut inferius dicemus) sub Ludovico Crasso Philippi filio acciderit anno antequam in Gallias veniret Innocentius II quo an. MCXXX factum scribit Baronius.

2 S. Genovefæ Virginis vita (inquit Papirius Massonus in libro de fluminibus Galliarum) temporibus Childeberti Regis a doctissimo quodam viro, cujus nomen perisise doleo, scripta. Imo ter senis, ut ipse auctor testatur, ab obitu ejus annis. Eadem tamen sit, quæ est in manibus, ingenue fateor mihi non liquere. Triplex certe vitam in mss. reperi. Primam in ms. ecclesie S. Martini Ultrajecti, eamque contuli cum ms. S. Mariæ

de Ripatorio ms. monasterii S. Mariæ Bonifontis; et cui congruunt, quæ habet Vincentius Bellovac. l. 20, cap. 46, et seqq. Alteram descripsit olim Rosweydeus ex ms. D. Preudhonii Canonici Cameracensis, quam deinde contuli cum mss. Imperiali monasterii S. Maximi, et Ecclesie S. Audomari, aliisque. Tertiam a religioso quopiam monasterii S. Genovefæ compositam suppeditavit mihi, sed mendis scatentem, codex Collegii Fullonum Bruxellæ. Hæc vero cum prima in plurimis consentit, nisi quod subinde aliqua adduntur ad explicationem. Eam hic omisi ne in nimis vastam molem opus excresceret. Subjungi tamen duabus prioribus vitis, quæ de S. Genovefæ miraculis, translatione, excellentia, revelatione, a variis religiosis monasterii S. Genovefæ litteris mandata in eodem reperi ms.

3 De anno mortis sanctissimæ hujus Virginis variæ sunt auctororum sententiæ. Galesinius in Notis existimat obiisse circiter annum DXXV. Breulius in Antiquit. Paris. et Renatus Benedictus anno DXXIV. ms. Florarium DXXII consentit fere Aimoinus lib. 1, cap. 24, scribens usque ad Clotharii et Childeberti tempora vixisse. Baronius anno 499, num. 31, ita scribit: Superstes fuit hæc admiranda virgo diutius, utpote quam idem auctor propagasse vitam dicat ultra octoginta annos. At si anno 429, profectus in Britanniam S. Germanus, ut idem scribit Baronius, Sanctamque Genovefam, licet admodum adolescentem, est allocutus, atque ad servandam virginitatem hortatus; non potest profecto illa diu ultra annum D, supervivisse. Nam demus tum octo aut novem fuisse annorum, ergo anno D, aut XI, fuerit LXXX. Junior non potest fuisse, quæ, ut dicitur in vita S. Germani l. 1, cap. 21, se religiosæ professionis adstringi jam dudum desiderio sit professa, ejusque ad id benedictionem petierit. Quid quod in priore vita dicatur Clodoveus magnificam basilicam ad ejus sepulchrum extruere cepisse, quam deinde perfecit Clotildis?

4 Multa de vita et translatione S. Genovefæ habet In necessitate 27 Jacobus

Quando obiit S. Genovefa.